

Levélregény

BENKŐ ABSOLON II.

1. levél

Mijatyánk Hedvig — Benkő Absolonnak

Absolonom!

Nagyon boldog voltam, amikor legutóbbi leveledet kézhez vettem. E boldogságom kissé vesztett kezdeti ragyogásából az elmúlt öt hónap során; de tudomásul kell vennem, hogy évente csak egyszer van húsvét. „Kellemes Húsvétot Kívánok!” — látod, betéve tudom az egész levelet! Megmutattam Anni néninek — tudod, ő tanít fogalmazásra —, és azt mondta, hogy ő maga se tudná szebben kifejezni, hogy valakinek kellemes húsvétot kíván! És azt is mondta, hogy szebb betűket nyomtatni se lehetne! Apuka meg azt mondta, hogy ugyan ezek is nyomtatva vannak, de azért lehetne szebbeket is nyomtatni. Én nem értek a nyomtatáshoz — nem ez a munkám a nyomdában. Az iskolában nem is tudják, hogy a nyomdában dolgozom, mint ahogy azt sem, hogy a múlt héten hármaskreim születtek, ami már veszélyes is lehet így harmincnégy éves korban. Mancsi néni, aki fogalmazásra tanít, azt mondja, hogy a nyomdászoknak mindig tintás a körme alatt, és hogy ne hívjam folyton Anni néni. De csak azért hívom Anni néni, mert nem is az igazi neve a Mancsi néni, csak én találtam ki neki. Ezt a levelet a barátnőmmel együtt írjuk Neked. Ha egyikünk elfárad, folytatja a másik. Ezzel töltöttem az egész hétvégét. No, ez azért túlzás! Miért, te csináltál mást? Persze, segítettem a hűlye leveledben. Az nem más. Ja, az más! Bocsánat. Milyen jó, hogy ma sem unatkoztunk.

De most már tényleg írd, Absolon! Tényleg írd neki!

Puszi:

Hedvid.

2. levél

Benkő Absolon — Mijatyánk Hedvignek

Kedves Hedvig!

Sok levelet gyűrtem már össze neked, és dobtam ki, de ezt most már végig fogom írni, és elküldöm neked.

Üdvözzettel:

Absolon

Itt hirtelen vége szakadt a levélnek. De ez új tápot adott lelkesedésemnek: hátha találok olyan levelére Absolonnak, amit el is küldött. De bárhányszor lapoztam is át, mint itt volt. Bár az egyik nagyon furcsának tűnt. Habár ha pont az volt furcsa, akkor a többi is furcsa volt, ami tény. De lássunk most egy régebbit! Végül is senki nem jön kéthónaposan a világra! Kivéve az egyik nagybátyámat, aki viszont ilyen szempontból kivételnek számít.

3. levél

Benkő Absolon — Mijatjánk Hedvignek

Kedves Hedvig Kisasszony!

Csak azért írok Önnek, mert Absolon úr fel-alá járkálva éppen Önnek diktál levelet nekem, és azt hiszi, mindazt a hülyeséget leírom!

Most új bekezdést kellett kezdenem, eZT MEG CSUPA NAGYBETŰvel írom! Figyel. Mosolyog. Örül a barma. Ma is hogy van felöltözve!

Végre leülhetek egy kicsit gépelni! A titkárnőm lement ebédelni. Zabál, mint az állat. A hülye azt hiszi, hogy nem tudok írni. De úgy kirúgom, mint a pinty. Jaj, jön! Miért van ilyen pézsmaszaga? Talán opusszum?

Na, visszajöttem. Bekaptam néhány falatot. Nem lett hosszabb ez a levél, mióta elmentem? Meg kéne tanulnom olvasni. Bár minek? Na, úgy látom, befejezi. Akkor borítékba teszem, és leragasztom. Így, ni! Hol a bélyeg? Aha! Jaj, elfelejtettem beleírni valamit. Mindegy, ezért már nem tépem fel!

Üdvözlettel:

Absolon

Ui.: Ha ezt a levelet nem kapnád meg, ne aggódj! Nyilván kidobhattam, vagy efféle.

Úgy éreztem, öt percet is alig töltöttem itt, mikor bejött a hölgy szólni, hogy lejárt az öt percem. Megkérdeztem, mit keres itt az a férfi, akit a férjének hittem. Azt felelte, fogalma sincs, de szerinte alighanem itt lakik. Egyébként azóta férjhez ment hozzá. Megörültem: lám, éles logikám most sem hagyott cserben! Bár már ekkor tisztában lettem volna vele, ki is a férfi valójában! Vagy egyáltalában valamikor azóta. Úgy éreztem, lassan oly titkok birtokába jutok, melyeket az emberiséggel megosztani szent kötelességem és misszionáriusi feladatomban! Hiszen oszd meg és uralkodj! Feltéptem hát a balkon ajtaját, és így szólottam az utca népéhez:

(folyt. köv.)

Győrei Zsolt és Schlachtovszky Csaba